

ΑΡΧΕΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ

ΠΙΣΤΙΣ - ΑΓΩΝ - ΝΙΚΗ

Ο ΣΤΡΑΤΩΝΕΥΣ

ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟ
Γ' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ
Σ. Τ. Γ. 902^Β

ΕΤΟΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (23)
ΤΕΤΑΡΤΗ 16 ΦΕΒΡΟΥ 1949
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

Ι. ΓΑΛΗΜΑΝΟΣ
Γαζιεύκης

ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΕΣ...

Μια άηδιαστική σκευωρία που εξύφαναν κατά της Ελλάδος, ένα τεράστιο ψέμμα που το τιτλοφόρησαν με τις étiketτες της αλήθειας, μια αδιάντροπη προδοσία και ένα έγκλημα μαρτυρικού λαού, έχασε τις τελευταίες ημέρες όλότελα κάθε προκάλυμμα, κάθε συσκοτίση, κάθε μυστικιστική αϊγλη. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν το πρώτο δεκαπενθήμερο του Φεβρουαρίου είναι πολύ χαρακτηριστικά.

Ο αίμοσταγής «άρχιστρατήγος» των συμμοριτών καθαιρείται με κωμική πρόφασι και τη θέσι του παίρνει ο «σύντροφος» Ιωαννίδης, ένας κούρευς που στο Πετρίτσι είχε υπογράψει το γνωστό σύμφωνο για αυτόνομησι της Μακεδονίας και για διέξοδο της Βουλγαρίας στο Αιγαίο. Υπερίσχυσε μ' αυτό τον τρόπο η Κομινφόρμ, δηλαδή ο άπροκάλυπτος σλαβισμός, στο πρόσωπο του έξωμότη Ζαχαριάδη. Ξεξανεμίσθησαν οι ουτοπίες κάθε άφελους συμμορίτη και κάθε άφελους συνοδοιπόρου και άρχισε ΣΤΑ ΦΑΝΕΡΑ ο πόλεμος του Ξεφιάλη και του Ξέρξη κατά των Ελλήνων.

Άρχισε από τη Φλώρινα. Έχουμε Άποκριές. Και τώρα προπαντός που θά έπρεπε οι καρνάβαλοι να φέρουν προσωπίδες, παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά χωρίς ίχνος σκεπάσματος. Η νίκη της Φλώρινας στάθηκε η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ των προδοτών. Όλοι οι στρατιωτικοί προβλέπουν αποφασιστική την επίδρασί της στις μελλοντικές επιχειρήσεις. Ο κολοσσός της έθνικής άγανακτίσεως επέτελεσε και πάλι το θαύμα που ξέρει να έπιτελή, όταν προσβάλλεται ή έθνική άξιοπρέπεια και έλευθερία

ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΕΜΠΙΝΕΥΣΜΕΝΗ ΗΜ. ΔΙΓΗ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

«Ο Υπουργός των Στρατιωτικών κ.Π. Κανελλόπουλος άπηθύονε επί τη αναλήψει των καθόντων του την κάτωθι ήμερησίαν διαταγήν προς τόν μαχόμενον έθνικόν μας στρατόν:
«Όκτώ ετη συνεχών σκληρών αγώνων δίδουν τó δικαίωμα εις τόν Έλληνικόν Στρατόν να είναι υπερήφανος και επιβάλλουν την σύγναμοσύνην του Έθνους.

Αί μεγάλοι όροι του 1940-1941 έσημείωσαν την ύπεροχον άρχην. Με επί κεφαλής τόν άείμνηστον Βασίλεα Γεώργιον και με σύνθημα τó μέγα ΟΧΙ τής 28ης 'Ο-

ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΕΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Εις τó προηγούμενον τεύχος τής εφημερίδος μας, είχαμε περιγράψει την άναχωρήσιον μας άποστολής 1500 Μακρονησιώτων — τής έκτης κατά σειράν — οι όποιοι μετά την εκπαίδευσιν των εις τó Κ.Ε.Ν.Μ., έφυγαν εις την Βόρειον Ελλάδα διά να μετάσχουν και αυτοί εις τόν κατά τόν Σλανοκομμουνιστών άγώνα τού έθνους. Σήμερον καταχωρούμεν λιαν ερχασίως έπιστολήν άναχωρήσαντος στρατιώτου τού Τάγματος, ó όποιος περιγράφει τās πρώτας έντυπώσεις του άπό την πορείαν τής άποστολής προς τó καθήκον.

Η έπιβίβασις μόλις τελείωσε. Τó όπλιταγωγό «Χίος» κι' ή κορβέτα «Χανιά» με 1500 Μακρονησιώτικα παληκάκια ξανοίγονται στο πέλαγος. Όλοι μας πάνω στο κατάστρωμα άνεμίζοντας στον άέρα τά μαντήλια άποχαιρετούμε τούς συναδέλφους που άπ' τή στεριά μας χειροκροτούν. Με συγκίνησι αναλογιζόμεστε τις άξέχαστες ώρες που ζήσαμε στο άγιο αυτό νησί, που στάθηκε όμως τόσο γόνιμο στην έθνική ανάπτυσι των ψυχών μας. Η άποστολή μας στο νησί αυτό τελείωσε, κι' άρχίζει τώρα μια άλλη πιο σοβαρή και περισσότερο ιερή. Τó άπογευματινό άεράκι μας δίνει κέφι, τó κέφι φέρνει τραγούδι, γέλιο, χαρά. Ός άργά τó βράδυ νόμιζες που βρισκόσουν σε πανηγύρι. Με πολλή προσπάθεια κουμηθήκαμε για να ξυπνήσουμε την άλλη μέρα μπροστά στις θρακικές άκτές. Όπου να δέσουμε τά πράγματα μας, βρισκόμαστε πλευρισμένοι στο μάλο και άρχίζουμε σιγά - σιγά και με τάξη παραδειγματική να αποβιβάζομαστε. Οι ψυχές μας πετούν και στα πρόσωπα όλων μας είναι ζωγραφισμένη ή χαρά κι' ή συγκίνηση. Χαρά που έγινε πραγματι-

κότητα τó όνειρο, που μ' αυτό ζούσαμε εκεί κάτω, και συγκίνησι γιατί πατούμε τη ματοβαμμένη γη, τού τó πόδι τού Βούλγαρου θέλησε να τή μολύνη.

Σέ λίγο ξεκινάμε για τó πρόχειρο κατάλυμά μας, τó Γυμνάσιο. Χιλιάδες κόσμοι μας χειροκροτούν στο πέρασμά μας, κατάπληκτοι για τó ζωηρό μας τραγούδι και τόν μεγάλο μας έθουσιασμό. Άφού άποθέσαμε τούς γυλιούς τó είχαμε στο χορό. Ο Διοικητή γεμάτος συγκίνησι μας υποδέχεται και μας βεβαιώνει πως θεωρεί μεγάλη τιμή τó ότι θα διοικήση άνδρες τής Μακρονησού, τής όποιας ή φήμη ξεπέρασε τά μικρά όρια τής Ελλάδος. Τó λόγο τού Στρατηγού κάλυψαν ένθουσιώδη χειροκροτήματα και ζητωκραυγές καθώς και διαβεβαίωσις όλων μας ότι θα φανούμε άντάξιοι των συναδέλφων μας τού προηγέθηκα.

Μετά τó τέλος τής σεμνης αυτής τελετής ξεχυθήκαμε στην πόλη, που πήρε μια χαρούμενη όψη άπ' την χαρούμενη και πολιτισμένη συμπεριφορά μας.

Την άλλη μέρα φεύγομε με τó τράϊνο για τόν τόπο τού προορισμού μας. Στους ένδιάμεσους σταθμούς οι πολυβασανισμένοι άγρότες μας ζητωκραυγάζουν. Βλέπουν στα πρόσωπά μας αυτούς που θά τούς γλυτώσουν άπό τó θάνατο τού τυφλορωσισμού. Έμεις τούς χαιρετούμε με τραγούδια — τά γνωστά μας Μακρονησιώτικα τραγούδια — και τούς βεβαιώνομε ότι γρήγορα θα ξεκαθαρίσουμε τή γωνιά αυτή τής πατρίδας μας άπ' τούς καταστροφείς. Όστερα άπό δυό ώρες γη.

φτάσαμε. Οι κάτοικοι με τó Δήμαρχό τους, τά σχολεία, οι πρόσκοποι με τή μπάντα τους, ó Ταξίαρχος με τó έπιτελείο του μας υποδέχονται με τις πιο συγκινητικές έκδηλώσεις. Άπαντούμε με τραγούδια στα ένθουσιαστικά λόγια τού Ταξίαρχου και σκορπίζομαστε στην πόλη, ενώ οι πολίτες μας καμαρώνουν...

Η διαδρομή μας μας κάνει να δούμε άπό κοντά τις καταστροφές που σκόρπισαν στη μαρτυρική αυτή έπαρχία οι άνδρες τού Δημοκρατικού στρατού! Στο σταθμό, όλος ó πληθυσμός τής πόλεως και των γύρω χωριών μας περιμένει και με ούρανομήκεις ζητωκραυγές άπαντάει στις δικές μας πατριωτικές έκδηλώσεις. Όστερα άπό μια άπλη τελετή οι όδηγοι και οι πρόσκοποι μας προσφέρουν μαζί με τή φιλία τους κονιάκ και γλυκίσματα. Όλη την ήμερα μέιναμε στην πόλη και την άλλη μέρα πρωί-πρωί ξεκινήσαμε μ' αυτοκίνητα για τά σύνορα. Μέσα σε λίγες ώρες φτάνομε στο χωριό ** που ήταν ό τόπος τού προορισμού μας. Κασμιά πενηνταριά μέτρα μακριά βρίσκονται τά σύνορα. Τά σύνορα αυτά ήρθαμε να φυλάξομε. Μέχρι τώρα τά προάσπιζαν οι Έθνοφρουροί, κι' αυτούς έμεις θ' αντικαταστήσομε. Τó Ιδιο βράδυ έγινε κι' όλας ή αντικατάστασις. Φεύγουν άπ' τó χωριό τά μαρτυροκαπνισμένα «γεροντάκια» μας και μπαίνομε έμεις οι νέοι με μοναδική μας σκέψη να μην αφήσομε βάρβαρο πόδι να πατήση στην ιερή μας γη.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΦΛΩΡΙΝΑ

Η μεγάλη νίκη τής Φλώρινας άποτελεί ένα λαμπρό θρίαμβο τού Στρατού μας και ένα δεινό πλήγμα έναντίον των προδοτών. Η νέα κομμουνιστική ήγεςία, που άνέλαβε να διεξαγάγη άπροκάλυπτα τόν σλαβικό άγώνα κατά τής Ελλάδος, δέχτηκε κιόλας τó τρομερό ράπισμα τής έθνικής νεμέσεως. Ράπισμα που δεν ταπεινώσε άπλώς τόν προδότη, άλλα τόν κατακουρέλιωσε και τού επέφερε πανωλεθρία πρωτοφανή στα χρονικά τού άντισυμμοριακού άγώνος. Καιρός, πολυς καιρός θα χρειασθή για να συνέλθη ό έχθρος άπό τή μεγάλη καταστροφή. Άλλα πριν να συνέλθη, θά τόν προλάβη ή άνοιξη και τότε ό Έθνικός Στρατός άδέσμευτος άπό τά εμπόδια τού χειμώνα θα καταφέρει τó τελειωτικό πλήγμα και θα χαρίση την νίκη στη Πατρίδα.

ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

Οι τελευταίες όμολογιές τού Κ.Κ.Ε. που άκολουθούν την... έκπαραθύρωσι (sic) τού Μάρκου και των συν αυτών μας δίνουν άνάγλυφα την εικόνα τής άποσυνθέσεως που έπικρατεί στις τάξεις των σλανοσυμμοριτών και τόν βαθμό τής ποσώσεως τής ήγεςίας τους. Αναδίνουν όσμήν πτωμαίνης, όσμήν που διώχνει άπό κοντά τους και τούς τε-

λευταίους συνοδοιπόρους που έστω κι' άργά όμολογούν εκείνο που έμεις ματαίως τούς φωνάζαμε τόσο καιρό: ότι δηλαδή τó Κ.Κ.Ε. άποτελεί ξενοκίνητο οργανισμό με σκοπό τόν διαμελισμό και ύποδούλωσι τής Ελλάδος. Άραγε τώρα τó άντελήφθησαν ή διαχωρίζουν την ευθύνη τους για να μη μπούν μαζί του στον τάφο τού Έθνικού άνανθέματος;

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΗ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Όμιλεί ό υπόδικος Μ. ΠΡΟΒΑΤΑΣ

(Συνέχεια άπ' τó προηγούμενο) αυτες τις μέρες ό Φάνης δέν τόλμησε να πη λέξη. Παρασκευή 26 Νοέμβρη. Άπόγευμα. Χιονίζει πάλι. Έπαψε να μιλάη για Νταχάου, βασανιστήρια, πεινασκήνη σε σκήνη, μήπως είναι κανείς άρρωστος. Όλες [Συνέχεια εις την 2αν σελίδα]

Η ΗΓΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ο Υπουργός των Στρατιωτικών κ. Π. Κανελλόπουλος απηύθυνε επί τη αναλήψει των καθηκόντων του την κάτωθι ημερησίαν διαταγήν προς τὸν μαχόμενον ἔθνον μας στρατόν :

«Ὁκτὼ ετη συνεχῶν σκληρῶν ἀγῶνων διδόνον τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν νὰ εἶναι υπερῆφανος καὶ ἐπιβάλλουν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἐθνους.

Αἱ μεγάλαι ὥραι τοῦ 1940-1941 ἐσημείωσαν τὴν υπέρραχον ἀρχήν. Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα Γεώργιον καὶ μετὰ τὸ μέγα ΟΧΙ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἰσῆλθεν ὁ Στρατός μας εἰς περίοδον δόξης καὶ θυσῶν υπερβαίνουσαν εἰς ἱστορικὴν σημασίαν καὶ καὶ ἀκτινοβολίαν τὰς ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἑτῶν λαμπροτέρας πολεμικᾶς περιόδους τοῦ γένους. Μετὰ τὴν Πίνδον καὶ τὰ βουνὰ τῆς Βορείου Ἡπείρου, τὸ Ἐλ-Ἀλαμείν, ἢ Τύνις, τὸ Ρίμνι. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς ἀνασυγκροτηθεὶς, ἐκλήθη νὰ ἀναλάβῃ νέους ἀγῶνες καὶ μάλιστα σκληρότερου καὶ δυσχερέστερου.

Βαρεῖά εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ Ἐθνους, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἢ τιμὴ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τάσσονται νὰ ἄρουν ἀπὸ τοὺς ἄμους τοῦ Ἐθνους τὸ βῆρος αὐτὸ τῆς μοίρας. Ἡ τιμὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατόν. Οἰαιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ δοκιμασίαι καὶ αἱ θυσῖαι, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπαιτηθοῦν ἀκόμη, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ὑποστώμεν καὶ νὰ τὰς υπερνικήσωμεν. Τὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος εἶναι προοδικασμένον. Τὸ ἔχει προδικάσει ὁ Θεός, ἡ ψυχὴ τῶν ἱερῶν νεκρῶν μας καὶ ἡ ἀκαμptos βούλησίς μας. Τὸ τέρμα εἶναι ἡ νίκη τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τῆς πρώτης αὐτῆς ἡμερησίης διαταγῆς μου ἀναγγέλλω εἰς τὸν Στρατόν τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἀρχιστρατηγίας ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Παπάγου. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἀρχιστράτηγος τοῦ 1940-1941 εἶναι τεταγμένος νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τὸ νικηφόρον αὐτοῦ τέρμα.

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.
Ζήτω ὁ Στρατός.
Ζήτω τὸ Ἔθνος»,

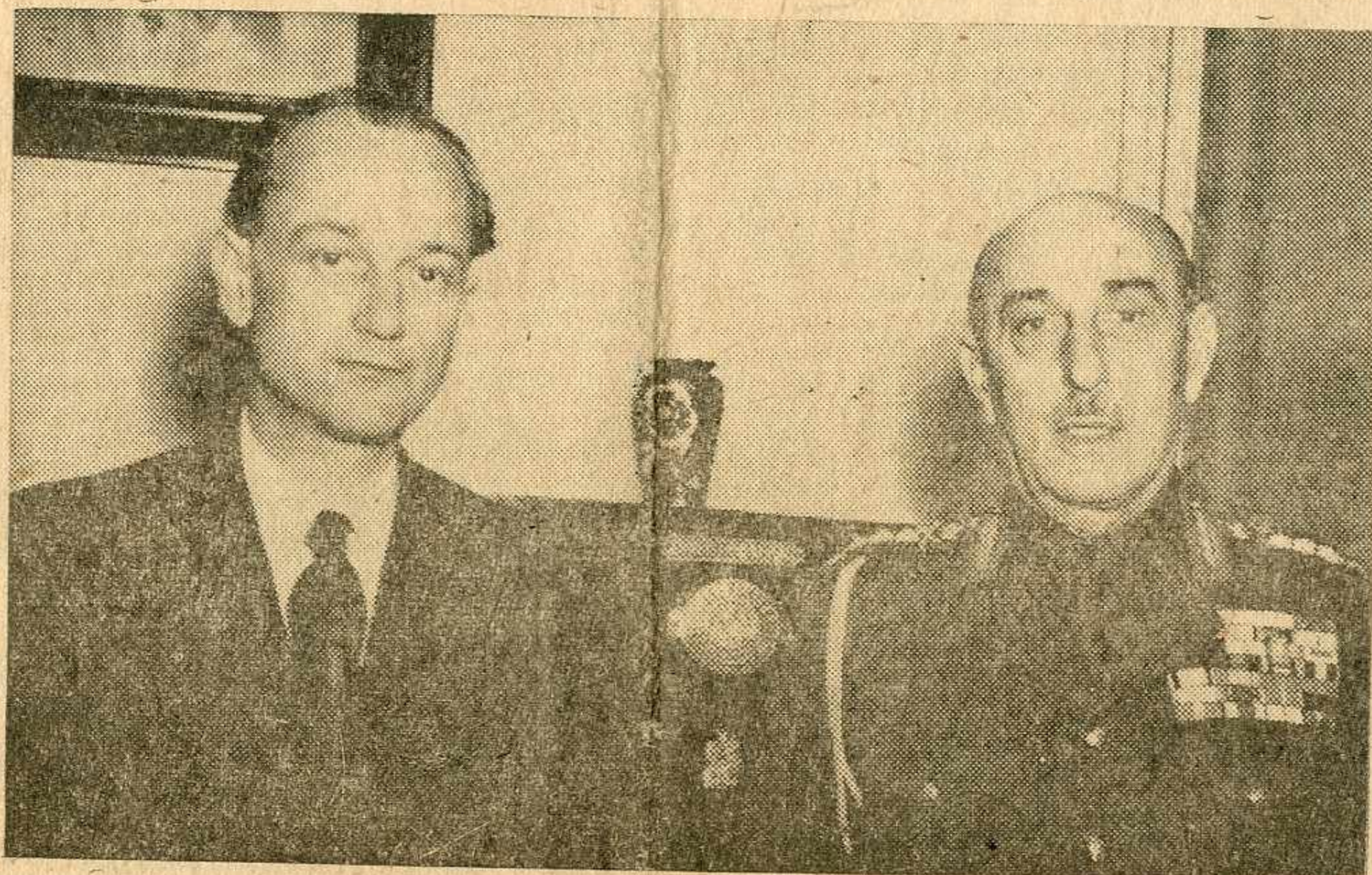
πετοῦν καὶ στὰ πρόσωπα δλων μας εἶναι ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ κι' ἡ συγκίνησι. Χαρὰ πού ἐγινε πραγματικῶς γρήγορα. Θὰ ξεκαθαρίσουμε τὴ γωνία αὐτὴ τῆς πατρίδας μας ἀπ' τοὺς καταστροφεῖς. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὄρες μὴν ἀφήσουμε βάρβαρου πόδι νὰ πατήσει στὴν ἱερὴ μας γῆ.

Ἄρα φησὶν ὁ Ἑλληνας ὅτι οὐκ εἶναι ἡ ἀρετὴ ἀπὸ τὸν πόλεμον ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἦθρον τῆς πατρίδας.

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενον) Παρασκευὴ 26 Νοέμβρη. Ἀπόγευμα. Χιονίζει πάλι. Ἐνας φύλακας γυρίζει ἀπὸ σκηνὴν εἰς σκηνὴν, μήπως εἶναι κανεὶς ἄρρωστος. Ὅλες

αὐτὲς τίς μέρες ὁ Φάνης δὲν τόλμησε νὰ πῆ λέξη. Ἐπαψε νὰ μιλήσῃ γιὰ Νταχάου, βασανιστήρια, πεινασμένους. Λίγο πιὸ πρῖν, διέ- |Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα|

Ἡ ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ο Υπουργός των Στρατιωτικών κ. Παν. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου κ. Ἀλ. Παπάγου.

ΠΑΤΡΙΔΑ

Λορέντζου Μαιβίλμ

Μάννα μου Ἑλλάδα, τί δὲν εἶσαι τώρα Σάν πρῶτα, ὀρθή, ψηλή, στεφανωμένη Μὲ δάφνες, τί δὲν εἶσαι μετὰ τὰ δῶρα τῆς ἀθάνατης Νίκης στολισμένη ; Ἄχ πότε θάρθη πότε θάρθη ἡ ὥρα νὰ ματαστράψῃ ἡ ὄψη σου ἢ σβυσμένη καὶ τὴν ἐρημωμένη σου τὴ χώρα μ' ἐλπίδα νὰ φωτίσης, ὦ ἀντρειωμένη.

Πατρίδα μου σηκώσου. Ἄς λάμπῃ πάλι στὸν αἰθέρα ψηλὰ τὸ μέτωπό σου καὶ τῆς Ἐλευθερίας θεὸ νὰ προβάλλῃ ἡμέρα καὶ τὸ θεῖο πρόσωπό σου θὰ λάμπῃ, σὰν τὸν ἥλιο τῆς—Μεγάλῃ θὰ γίνῃς κι' ἄλλοιὰ τότε στὸν ἔχθρό σου.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ Τ' ΑΝΤΙΣΚΗΝΟ

ΩΔΗ Σ' ΕΝΑ ΓΑΡΔΕΛΙ

Μπροστά μου σ' ἓνα κλουβὰκι βρίζεται πεθαμένο τὸ γαρδελάκι μας. Μικρὸ καὶ συμπαθητικὸ πουλάκι μετὰ τὴν πολὺχρωμὴν πλουμιστῆ ἐρμίνα καὶ τὸ κομψὸ ράμφος του ἀναπαύτηκε τὸ καυμένο στὸν αἰώνιον ὕπνῳ τῆς λησμονίας.

Ἀράσπητο στὴ γωνία τοῦ κλουβιοῦ του τὸ καναβοῦρι προσμένει μάταια τὸν ἐκλεκτό του πελάτη. Ὁ συρματίνος κύκλος κρέμεται ἀκίνητος, βουβὸς κι' αὐτὸς, θλιμμένος. Σήμερα δὲν ἐνοιώσε τὸ χαρῶδες πτερούγισμα τοῦ φίλου του, νὰ παίξῃ μαζί του χίλια δυὸ παιχνίδια γιὰ νὰ διασκεδάσει τίς ὥρες τῆς σκλαβιάς του.

Μένον ἀγνάντευσεν πέρα τὴν ἀφρισμένη θάλασσα, κι' ἐβλεπε τὰ βουνά, τὸ δάσος, τὰ δέντρα. Σκεφτόταν τὴν ὁμορφίαν, τὴν ὁμορφίαν κείνης τῆς ζωῆς, πού τοῦ στερήσαμε σὰν τὸ βάλαμε μέσα στὰ σύρματα τῆς σκλαβιάς του.

Νάξερε πόσο τὸ λυπόμαστε ! Τόχαμε ἐδῶ κοντὰ μας γιὰ νὰ μᾶς γλυκαίνει τίς ὄρες μετὰ τὸ πονεμένο καὶ θλιμμένο τραγοῦδι του. Στάθηκε μαζί μας καλὸ. Δὲ μνησικαχῆσε. Τὰ πρωινὰ μετὰ χίλιους δυὸ ὁμορφους λαρυγκισμοὺς μᾶς θυμίζει τὴ ζωὴ. Μᾶς ἔλεγε γιὰ τὴν καλωσύνην πού πρέπει νὰ δειξομε ἔξω στοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ χαρὰ πού πρέπει νὰ δώσουμε.

Τ' ἀπομειλίχρα μᾶς τραγοῦδαγε γι' ἀγάπες μακρινές, πέρα κει στὸ λιδώφατο, φέρωντας νοερά δίπλα μας κο-

πέλλες λυγρὲς νὰ ποιήσουν τὰ γίγασμά καὶ τοὺς βασιλικούς τους.

Καὶ κοντὰ στὸ δειλινὸ σὰν ἀγνάντευσεν τὸν ἥλιο πού πήγαινε τὰ δύσει μᾶς ἔλεγε κελαϊδιστὰ γιὰ τοὺς θρύλους καὶ τὰ παραμῦθια τῆς νύχτας πού ἔρχονταν.

Τὸ καυμένο τὸ γαρδελάκι. Ἄλτροῦιστής, φιλότιμο, ἀγαθιάρικο. Μεγάλῃ καρδίᾳ.

Τώρα πού τὸ βλέπω γυρμένο, ἄπνυο πάνω στὸ τζιγχο τοῦ μικροῦ κλουβιοῦ του, νοιώθω θερμὰ δάκρυα στὰ μάτια μου. Δὲν τὰ αἰσθάνεται πειὰ τὰ σύρματα τῆς σκλαβιάς του. Συνήθειο ἦταν κι' αὐτὰ καὶ δὲν τοῦ ἔκαναν πειὰ κακὸ.

Νοιώθω στὸ στοματάκι του τὸ παρῆπινο καὶ τὸν καυμὸ του.

Πέθανε τὸ καυμένο μέσα στὴν ἐρημίαν τοῦ χειμῶνα χωρὶς νὰ δεῖ τὸν εἰσπνοῦν τῆς ἀνδισμένης ἀνοιξῆς. Κι' αὐτὸς στάθηκε ὁ μεγάλος τὸν καυμὸς.

Πέθανε μετὰ τὴν ὄρασιὰ ἑνὸς

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Χλοῖσμένου λυβαδιοῦ. Κακόμορο γαρδελάκι, ἀναπάφου ἦρνε. Ἡ ψυχὴ μας ἐκλαψε πικρὰ τὸ χαμό σου, κι' ὡς φουσὰν ἔξω οἱ βορρηᾶδες τοῦ ξεκλιχωμοῦ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΣΤΗ ΜΙΟΥΤΥΠΟ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ μᾶς καὶ τὸ νησί μας, μὰ τὴν πραγματικὴν δὲν τὴν φανταζόταν. Ἀπ' τὴν πρώτη κι' ὄλας στιγμῆ, πού πάτησε τὸ πόδι του στὸ νησί, τυλίγεται μέσα στὸ δονούμενο ἀπὸ ἔθνικὸ παλμὸ περιβάλλον μας. Εἶναι, ἔτοιμος νὰ δῆ καὶ νὰ πιστέψῃ ὁ κ. Υπουργός τῶν Ναυτικῶν ναύαρχος Βασιλείδης πούρθε κοντὰ μας σήμερα.

Πιστεύει στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ δημοκρατίαν της γι' αὕτην ἀγωνίστηκε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ σήμερα, μεστωμένος ἀπὸ ἀγῶνα, καθοδηγεῖ τὸ Λαὸ μας, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ, στὸν ἱερώτερό του πόλεμο. Στὴ μάχη γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ πολιτισμοῦ. Πιστεύει στὸ δίκιο τοῦ ἀγῶνα μας κι' ὅταν στὰ μάτια

τῶν Σκαπανέων βλέπει τὴν ἴδια πίστη συγκινεῖται. Εἶναι ἔτοιμος νὰ δακρύσῃ. Βλέπει τοὺς πόθους του νὰ παίρνουν σάρκα καὶ ὀστά. Βλέπει στήνερμη τῶν ναυτῶν νὰ ζωντανεύουν οἱ Κανάρηδες. Καὶ νὰ ! Μπροστά του ἓνας νέος ἀπ' τοὺς πολλοὺς Παπανικολῆδες. Δὲν ἔχει μπουρλότο. Κρατᾶει στὰ χέρια ἓνα χαρτί καὶ κατὰ λέει. Μ' αὐτὸ τὸ ὄπλο πολεμάει ἐτοῦτος σήμερα τὸ Σλαβισμό. Ἄδριο θάχει καὶ τορπίλες, ἔρλικον καὶ μπόφορ.

— Ὑπουργέ μας καλῶς ἦρθες. Σὲ περιμέναμε. Ξέρουμε πὼς θάρχῃσον' ἀφοῦ τὰ βήματά σου ὀδηγεῖ τὸ ἔργο τοῦ Μισοῦλη.

Προσμέναμε γιὰ νὰ σοῦ ποῦμε πὼς εἴμαστε Ἑλληνας καὶ τότε μὰ καὶ σήμερα. Τὰ λάθη τὰ παλιὰ μας ἐξαγνί-

ζομε καὶ καρτεροῦμε τὸ ντουφέκι. Πιστεύουμε πὼς μᾶς ἀνήκει γιὰ νὰ προφτάσουμε καὶ μεῖς τὴ νίκη».

Τέτοια πολλὰ ὁ ναῦτης λέει στὸν ἀρχηγό του. Ἐκεῖνος τὸν ἀκούει. Καμαρώνει περήφανος γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ παιδιά της. Πλημυρισμένοι ἀπὸ ἔκσταση σιογοτρεμεῖ. «Ὅλοι γύρω του ρουφάμε τὸν κάθε ἀχνό του. Τὸν βλέπουμε κατὰματα μὰ κατὶ σιγοτρεμουλιάζει στὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του. Ὁ ἀτρόμητος πολεμιστής, πού μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ τὴν πέρασε κρατώντας τὸ τιμόνι κάποιου καραβιοῦ μας δεξασμένου. Φουρτοῦνες, τορπίλες κι' ὀβίδες ποτέ του δὲν τὸν τρομάξαν. Ποτέ στὸν κίνδυνον δὲν δειλιάσε καὶ τώρα τρέμει, σιεδὸν κλαίει. Δὲν κρατιέται. Θέλει ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν Ἑλλάδα. Νὰ τῆς πῆ, πὼς εἶναι περήφανος πού ἀξιώθηκε νὰ ὀδηγῇ τοὺς μαχητάς του νέου 21 στὴν καινούργια ἐξάρση τοῦ Ἐθνους. Ξεσπᾶ! Ἀγκαλιάζει

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΥΚΛΩΝΟΣ

Α' «Μορφές στο σκοτάδι»
Δράμα... πολλών σκηνών

Μουντός και μολυβένιος ούρανός, θλιμμένη φύση σκεπάστηκαν τ' αντίπερα, το Λαύριο κι' οί κολώνες κι' ή τραμουντάνα λύσσαξε και λές πώς θά γκρεμίση τὰ βράχια πού σεβάστηκαν ατέλειωτοι αἰώνες.

Και μέσα στῆς νυχτιάς αὐτῆς τὴν ὄμορφη...γαλήνη κάποια σκηνὴ ξεσκίζεται και σὲ κούρέλια πέφτει ἕνας σκηνίτης ἔντρομος τὰ παντελόνια λύνει και ἄλλος τὸ σκάει ξαφνικά σάν νὰ τοῦ βάλαν... [νέφτι

Τὸ δράμα αὐτὸ τῆς πώσεως εἶχε πολλές... σκηνές ἄλλοι πᾶν στὸ παράπηγμα κι' ἄλλοι στὴν ἐκκλησιά κι' ἕνας σαχλὸς ἀδιόρθωτος και μᾶλλον κουνενὸς λέει σάν βλέπει τὴν πομπή: Ἴδου ἡ Πομπήτια.

Β' «Ἐργοστάσιον ὀδοντογλυφίδων»

Ἔτσι λοιπὸν ξημέρωσε ἡ ἀποφράς Δευτέρα κι' ἐνῶ μὲς τὸ παράπηγμα πρόσφυγες ροχαλίζουν ταβάνια και τοιχώματα σάν κολασμένα τρίζουν και—ὦ τῆς ἀναλήψεως—τραβᾶν γιὰ τὸν ἀέρα.

Κι' ἐνῶ τοῦ ἀγέρα ἡ ὄργη ὄλο και δυναμώνει μὲς στὰ σκοτάδια τραγικὰ γίνονται ἐπεισόδια, ἕνας ζητᾶ τὰ ροῦχα του και ἄλλος ζητᾶ τὰ πόδια πού κάποιος ξένος τὰ κρατᾶ και τοῦ τὰ... πα... [πουτσώνει

Εἰς τὴν σκηνὴ πού μένουνε τοῦ πέμπτου οἱ διμοι... [ρίτες πέφτει μιὸ παράπηγμα και τοὺς καταπλακώνει, και ἐπειδὴ ἐκλείστηκε ἡ πόρτα του ἡ μόνη, βγαίνουνε κάνοντας βουτιά σάν νᾶχουν γίνει δύτες

Βγαίνουν λοιπὸν ἀπ' τὴ σκηνὴ σάν μισοπεθαμένοι, ἄλλος πολὺ ἢ λιγώτερο μὰ ὄλοι τραυματίες κοί μόνο ἕνας—και αὐτὸς γιὰ εἰδικὲς αἰτίες—χαμογελώντας...«ζωντανός» ἀπ' τὰ ἐρείπια βγαίνει

Και μὲς τὸ ἀνακάτεμα ἀνθρώπων και πραγμάτων ὁ Φανουράκης, ὁ Φανὸς τῆς τεχνικῆς προόδου (!;) στέκει μὲ πόδια ἀνοιχτὰ σάν... «Κολοσσὸς τῆς Ρόδου» σάν στήριγμα ἀτράνταχτο τῶν δυὸ παραπηγμάτων

Γ' Ἡ... Δόξα

Εἰς τοῦ Τρίτου τὰ ἐρείπια μὲ χάρη ὁ Φανουράκης γυρνᾶ μὲ φανάρι, στὸ κεφάλι καρφιά και σανίδες γιὰ στεφάνι... τῆς δόξης φορεῖ, σάν Δογένης μὲ μάταιες ἐλπίδες τὸ παράπηγμα ψάχνει νὰ βρῆ.

ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΙΩΑΝ.

ΔΟΥΛΕΜΑ

Φωνασκοῦν ἀπ' τὴ Ρωσσία γιὰ ἰσότητα και τάξι και ζητοῦν ἀπὸ τὴ Δύσει τὸ πολίτευμα ν' ἀλλάξη γιὰ ν' ἀκολουθήσουν ὄλοι τὸ παράδειγμα ἐκείνης πλείριας δηλαδή, ὡς λέγουν, λευτεριάς, δικαιοσύνης.

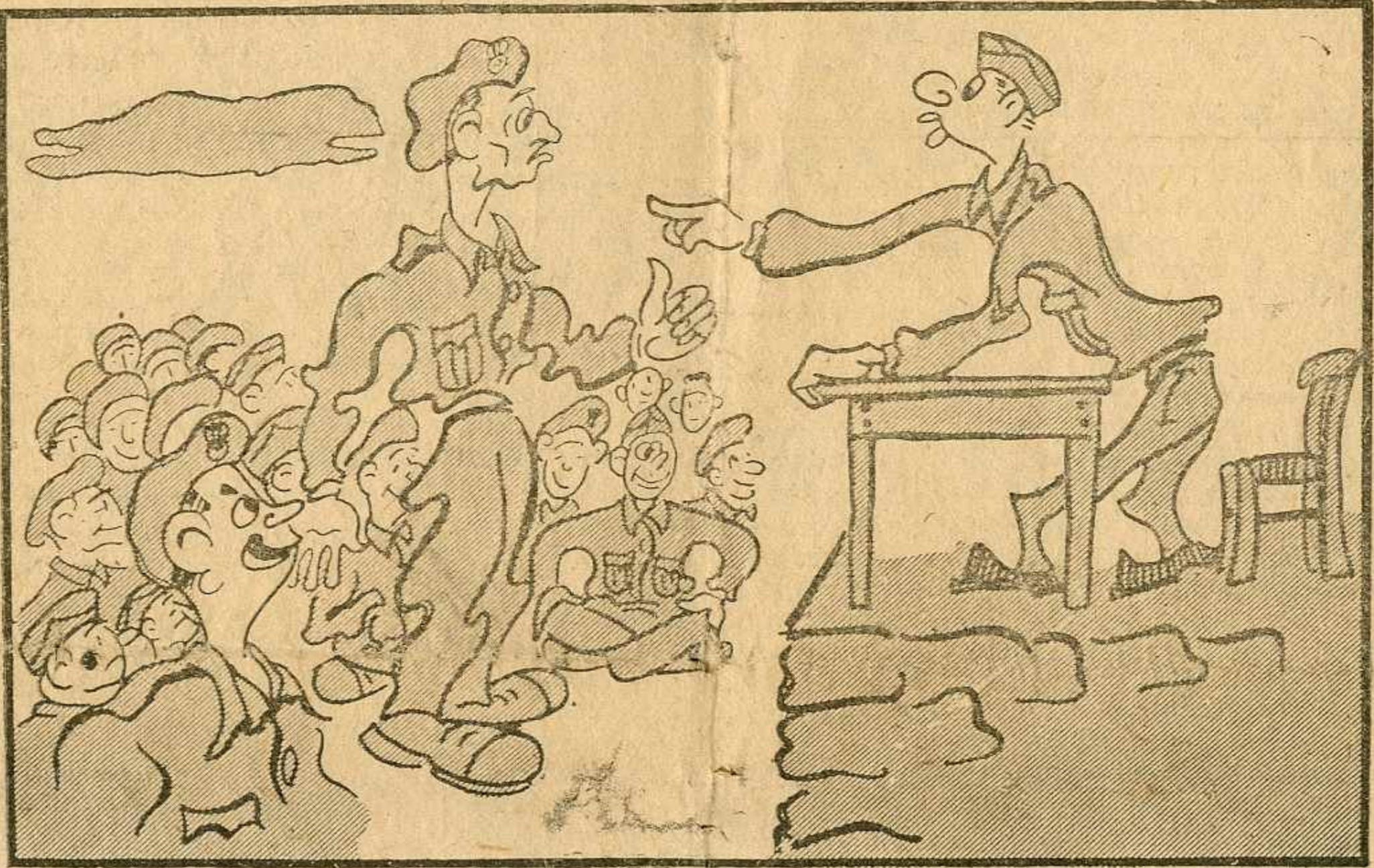
Μὰ παρ' ὄλες τῆς φωνῆς τους ἀπεδείχθη μ' εὐκολία ὅτι ἔχουν ἀναγάγει σ' ἐπιστήμη τὴ δ ο υ λ ε ἰ α' κι' ὅταν φυσικὰ φωνάζουν και ἰσότητα γυρεύουν δὲν τὸν λέν με τὴ καρδιά τους ἀλλὰ μᾶλλον μᾶς... δ ο υ λ ε ὕ ο υ ν

ΠΡΟΝΟΙΑ

Τοῦ τῆς Προνοίας ἦτανε Δημόσιος ὑπάλληλος ἀτσίδα ὄμως στὴ κλεψιά και στὴ βουτιά... κατάλληλος' κι' ἀντὶ νὰ τρέχη φυσικὰ πτωχὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔσουφρωσε κανονικὰ μισὸ και πάνω... δῖς.

Ἔτσι τὰ βόλεψε καλά ἔκλεισε λίγες τρύπες ἔδιωξε κάθε συμφορὰ λησμόνησε τῆς λύπης ἤγουν καθ' ὃ ὑπάλληλος Προνοίας ζωοδότου ἔλαβε κάποια Πρόνοια και γιὰ τὸν... ἑαυτὸ του !... Σ. Δ.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

ΔΕΚΑΝΕΥΣ.— Δὲν μοῦ λές στρατιώτη γ' γνωρίζεις γιὰ τὸ Σολωμό. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.— Εἶναι συμπλήρωμα τῆς φασουλᾶδας κύρ δεκανέα.

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ο "ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ,"

Δὲν μοῦ λές συνάδελφε, θὰ ἐξικολουθήση πολὺ αὐτὸ τὸ... βιολί; Πῶς εἶπες; Ἄν ἀπευθύνομαι σὲ σένα; Καὶ φυσικὰ στὴν ἀφεντιά σου μιλάω, πού μιὰμιση ὄρα με τὸ ρολοῖ με τάραξες με τῆς ἀγριοφωνάρες σου. Καὶ τὸ νόστιμο εἶναι ὅτι νόμιζες πῶς με τῆς ἀκατόνητες τραγουδί! Καὶ παίρνεις και ὕφος σάν νᾶσαι τετνόρος τοῦ μελοδράματος και ἔχεις τὴν ἀξίωση νὰ σ' ἀκούω και νὰ σὲ ἀνέχομαι! Μπᾶς κι' ἤθελες κίολας νὰ χτυπήσω και παλαμάκια γιὰ νὰ ἐκδηλώσω τὸν ἐνθουσιασμό μου; Ὁχι ρωτάω γιὰτὶ σὲ βλέπω πού ἀπορεῖς. Τι ἐννοῶ; Ἐννοῶ βρὲ μανträχαλε νὰ πάης τὸ ἀπαίσιο τραγοῦδι σου και νὰ σταματήσης τὸ ἐκνευριστικὸ γραντζούνισμα τῆς κιθάρας γιὰτὶ λίγο ἀκόμη και θὰ σοῦ ὀρθῆ ἡ καρβίνα στὸ «Δοξαπατρι» πού λένε και θὰ γίνης ἡ αἰτία νὰ διανυκτερεύσω στὸ πειθαρχεῖο. Πῶς; Τί με νοιάζει; Ἄμ με νοιάζει και μὲ κόβει γιὰτὶ σ' ἀκούω και μοῦ ἀναποδογυρίζουν τὰ ἔντερα! μοῦ ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι! μοῦ πρίζονται οἱ φλέβες ἀπ' τὴν ἀγανάκτηση και μοῦ ὀρξεται νὰ πάρω ἕνα σφουγγαρόπανο νὰ σοῦ βουλῶσω τὸ στόμα πού βγάζει αὐτὲς τῆς σπαραξικάρδιες κραυγές! Γιὰ νὰ τραγουδίσης, βρὲ ἡλίθιο πλάσμα! χρειάζεται φωνή και μάλιστα μελωδική και σὺ τέτοιο προῖγμα δὲν τῶχεις. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιὸς διάβολος σοῦ βάλει τὴν ἰδέα πῶς εἶσαι τραγουδιστής και δὲν κάνεις ἄλλη δουλειὰ ἀπ' τὸ ν' ἀφίνης τῆς ἀγριοφωνάρες σου στὴν πεῖ ἀξιοθρήνητη μουσικὴ κλίμακα μόνο και μόνο γιὰ νὰ ἀναστατώνεις τὸ νευρικὸ μου σύστημα. Καὶ δὲν φτάνει μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ τῶχεις βάλει ἀμέτ-μουχαμέτ, πού λένε νὰ ἐξαντλῆς κάθε φορὰ ὄλο τὸ «ρεπερτόριο» τῶν πεῖ ἀηδιαστικῶν τραγου-

διῶν με τοὺς «τρὲς καμπιλέρος» πού ἤλθανε ἀπὸ τὴ «μπάμπα» γιὰ νὰ χάσω ἐγὼ τὴν ἡσυχία μου, με τὸν «καπετάνιο ἀπ' τὴ Σύρα» πού δὲν χαμογελαῖ ὁ ἀθεόφοβος νὰ ἡσυχάσουμε τέλος πάντων και τὰ ἄλλα ἐκνευριστικὰ μουσικὰ κατασκευάσματα πού τ' ἀκούω και μοῦ σηκώνονται οἱ τρίχες μιὰ πιθαμὴ πῖνω ἀπ' τὸ κεφάλι. Πῶς; Ἐπιμένεις ὅτι ἔχεις ὄραια φωνή; Φωνὴ εἶναι αὐτὴ βρὲ ζῶων ἡ σειρήνα συναγεροῦ και μάλιστα χαλασμένη; Ἀλλὰ δὲν φταίει κανεὶς ἄλλος, φταίω ἐγὼ πού δὲν παίρνω τὴν κιθάρα δῆθεν νὰ σοῦ ἀκομπανιάρω και τὴν ὄρα πού βάζεις τῆς φωνῆς, σάν νὰ πνίγουν κανένα γατὶ, νὰ στὴν περάσω κολάρο νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ σένα. Γαῖδουρογάϊδαρε! Λοιπὸν ἕνα κι' ἕνα κάνουν δυὸ ἢ θὰ πάης νὰ μ' ἐκνευρίζης με τὰ ἀηδιαστικά σου τραγοῦδια ἡ—σοῦ δηλώνω ἐπισήμως—θὰ βρῶ στὴν ἀναφορὰ τοῦ Λόχου νὰ ζητήσω νὰ φέρουν ἕνα φίμωτρο στὰ μέτρα σου νὰ τὸ περάσω στὸ ἀντιπαθητικὸ σου στόμα νὰ μὴ μπορεῖς νὰ βγάξης μιλιὰ! μπουμπουνοκέφαλε! Οὔστ! και με σύγχισες προῖ-προῖ. ΑΝΑΝΙΑΣ ὁ Παράξενος

Δὲν θέλομεν ξενα ἐδάφη τὴν γῆν ὄμως τῶν Ἑλλήνων πρέπει νὰ τὴν κατοικοῦν και νὰ τὴν νέμωnton μόνον Ἑλληnes.

[Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος] Κοπε τὴ σιωπὴ του. —Ὁρίστε χάλια. Νὰ χιονίζει και νὰ μὴ μπορῆς νὰ χροῖς τὸ ἔσπασμά τοῦ σπι-

θοῦν με τὸ Μάρκο). Μαζὶ με ἄλλους, ἀνεβαῖνω στὸ ὕψωμα. Δίπλα μου στέκει ὁ Φάνης. Ὁχρός, νευριασμέ-νος Σάν νὰ μὴ τοῦ ἔσπας

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΟ ΨΥΧΡΟ

ΓΙΑΤΙ ΦΟΡΑΜΕ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΛ. ΛΟΓΟΝ